

Đời người luôn có: 2 việc không thể đợi, 2 thứ không thể sợ, 2 điều không thể lựa chọn

Nhân gian vô thường, thế sự khó lường, vật đổi sao dời, con người cũng chỉ đang mò mẫm trong cõi nhân sinh. Đời người ngắn chẳng tày gang, vậy thì, có những chuyện nào không thể đợi, không thể sợ, không thể lựa chọn trong kiếp người?

Sinh mệnh như ngọn đèn trước gió, chẳng ai dám tự tin nói rằng ngày mai mình vẫn còn trên thế gian này hay không. Chỉ mới gặp hôm qua mà hôm nay choàng tỉnh, người ấy đã về cõi thiên cổ rồi. Chỉ trong chớp mắt mà âm dương cách biệt nghìn trùng. Thân xác tuy còn đây mà linh hồn đã về nơi xa lắm, vĩnh viễn chẳng có ngày gặp lại.

Vậy thì, có những chuyện nào không thể đợi, không thể sợ, không thể lựa chọn trong kiếp người?

Hai việc không thể đợi:

1. Hiếu kính cha mẹ

Trên đời này chuyện gì cũng có thể đợi, duy chỉ có việc hiếu kính cha mẹ là chẳng thể thông dong. Bởi lẽ: *“Mẹ già như chuối chín cây, biết ngày nào rụng, biết ngày nào rơi!”; “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha mẹ chẳng đợi”.*

Còn nhớ khi xưa, chúng ta lấm chấm tập đi, ê a học nói, tới khi cắp sách đến trường, cha mẹ vẫn ngày ngày chăm bẵm, chẳng phút nào quên nghĩ về chúng ta. Còn nhớ ngày ấy, khi mẹ lệ trào khòe mắt, cha yên lặng nhìn xa xăm, cố kìm nén nỗi lòng tiễn đưa con gái về nhà chồng, rồi lại phấp phỏng lo lắng con gái của mẹ có hạnh phúc hay không? Còn nhớ ngày đó, cha mẹ cười rạng rỡ thì nhau đón lấy đứa

con còn đồ hỗn mà cứng nựng, mà vuốt ve. Còn nhớ bóng dáng cha mẹ tóc điểm bạc, lặng lẽ ngóng trông đàn con quây quần bên mâm cơm ngày Tết.

Có bước nào trên chặng đường con đi mà không chan chứa tình yêu vô bờ và tâm huyết mẹ cha? Chúng ta lớn lên từng ngày thì cha mẹ lại già đi từng ngày. Cứ mãi miết với cuộc sống, bất chợt chúng ta phải nhói lòng khi nhận ra: Mỗi mùa xuân qua mái tóc cha mẹ lại thêm nhiều sợi bạc, khỏe mắt lại thêm nhiều nếp nhăn, ánh mắt mờ đi và đôi chân chậm lại.

Ân tình dưỡng dục của cha mẹ như núi cao, như biển rộng sông dài. Có lẽ nào chúng ta lại để mặc cho công việc bận rộn và cuộc sống bộn bề kéo chúng ta rời xa cha mẹ? Có thể nào cha mẹ mãi ở đó trông ngóng từng cuộc điện thoại của chúng ta, khắc khoải chờ mong bóng con về? Vậy nên mới nói, việc hiếu kính, đền đáp ân tình sâu nặng của cha mẹ là việc chẳng thể nào xếp sau.

Trên đời này chuyện gì cũng có thể đợi, duy chỉ có việc hiếu kính cha mẹ là chẳng thể thông dong.

2. Giữ gìn sức khỏe

Con người cả đời mãi miết chạy theo Danh, Lợi, Tình, Tiền mà quên mất vốn quý nhất của mình là Sức Khỏe. Tuổi trẻ thường dùng sức khỏe đổi lấy tiền bạc, tới khi già lại dùng tiền bạc đổi lấy sức khỏe. Bởi lẽ sức khỏe là cái gốc của chúng ta, không có sức khỏe thì dầu tiền bạc như núi, danh vọng vang dội, tình yêu chan chứa, chúng ta cũng chẳng thể hưởng thụ và trải nghiệm niềm hạnh phúc ấy.

Có người nói rằng đợi đến khi có công việc tốt rồi sẽ chăm lo sức khỏe của bản thân. Đến khi có được công việc rồi, họ lại có những kế hoạch san sát phía sau như kết hôn, sinh con, nuôi con khôn lớn...

Nhưng bạn biết chẳng, gánh nặng trên vai càng lớn thì càng phải coi trọng sức khỏe của bản thân hơn. Đừng hoang phí sinh mệnh của mình khi chúng ta vẫn còn trẻ trung, sung sức. Chỉ cần sức khỏe yếu đi thì trăm thứ bệnh tật sẽ lăm le ủa tới. Đến khi ấy, chúng ta thật khó có được những tháng ngày bình yên để tận hưởng hương sắc cuộc đời.

Vậy nên, nhân khi còn trẻ hãy chăm lo sức khỏe của bản thân nhiều hơn. Hãy ăn uống ngủ nghỉ điều độ, tạo cho mình những thói quen lành mạnh. Bắt đầu từ hôm nay hãy dậy sớm, cùng chạy bộ đón ánh bình minh, hay đánh cầu lông hít thở khí trời trong lành. Đặc biệt là hãy mở rộng tâm lòng bao dung,

giữ cho mình một tâm thái tốt, mang đến hạnh phúc cho mọi người. Khi tâm hồn khoáng đạt, thư thái, thì sức khỏe cũng sẽ mỉm cười với bạn.

Con người cả đời mãi miết chạy theo Danh, Lợi, Tình, Tiền mà quên mất vốn quý nhất của mình là Sức Khỏe.

Hai thứ không thể sợ:

1. Cái chết

Đã sinh ra làm kiếp con người, thì dẫu là người quyền quý cao sang hay bần cùng túng thiếu, có ai mà không một lần “yên giấc nghìn thu”?

Vũ trụ rộng lớn mênh mang luôn mang theo quy luật “Thành, trụ, hoại, diệt” mà luân chuyển vạn vật trong cõi thế gian. Con người cũng chỉ ở trong vòng quay vĩ đại ấy mà thôi. Sinh lão bệnh tử đã là quy luật tự nhiên, chẳng thể thay đổi, thì chúng ta lo sợ nào có ích chi?

Chi bằng chúng ta hãy vui vẻ chấp nhận và thay đổi góc nhìn của mình về cuộc đời. Nếu ai cũng một lần phải rời xa cõi thế gian thì thay vì tiếc nuối, hãy trân quý từng phút giây chúng ta được sống. Đừng hoài phí tháng năm vào những trò chơi vô bổ, vào những thú vui tầm thường.

Hãy biến mỗi ngày thành một ngày có ý nghĩa và tràn ngập niềm vui; hãy lưu lại cho thế hệ sau những điều tốt đẹp. Nếu muốn sống mãi trên cuộc đời, thì hãy sống mãi trong lòng người; muốn sống mãi trong lòng người, thì cần phó xuất nhiều hơn, nghĩ tới người khác nhiều hơn. Chỉ có như vậy thì vào giây phút cuối cùng khi từ biệt cõi trần chúng ta mới không thảng thốt, cũng không tiếc nuối.

Nếu “chết” chỉ là cái cớ để trở về với đất mẹ yêu thương, trở về ngôi nhà chân chính của mình, thì chắc hẳn trong lòng chẳng có sợ hãi, mà chỉ còn lại yêu thương và hạnh phúc vô bờ.

Nếu “chết” chỉ là cái cớ để trở về với đất mẹ yêu thương, trở về ngôi nhà chân chính của mình, thì chắc hẳn trong lòng chẳng có sợ hãi, mà chỉ còn lại yêu thương và hạnh phúc vô bờ.

2. Nỗi cô đơn

Chúng ta sinh ra đã sợ nỗi cô đơn. Khi còn thơ bé, chúng ta sợ phải ở nhà một mình, lúc nào cũng chỉ muốn sà vào lòng mẹ yêu thương. Lúc ấy chỉ cần thức giấc nhìn quanh không thấy bóng người, chúng ta lại òa khóc, mong một vòng tay đưa ra hay nghe thấy giọng nói của mẹ cha.

Khi cắp sách đến trường chúng ta lại vui cùng bè bạn, sợ cảm giác cô đơn, thui thủi một mình. Lớn lên, nỗi cô đơn đã thúc giục chúng ta tìm một nửa yêu thương của mình, cùng nhau vun vén một mái ấm hạnh phúc. Khi những đứa con tung cánh bay xa, chúng ta lại sợ phải một mình đối diện với nỗi cô đơn của tuổi già, chỉ mong có người bầu bạn, con cháu sum vầy.

Chúng ta trốn tránh sự cô đơn bằng cách tìm cho mình những mối quan hệ thân mật, nhóm nọ nhóm kia.

Nhưng có khi nào đang vui vầy cùng bè bạn, đứng giữa biển người mênh mang, chúng ta lại thấy lòng cô đơn đến lạ lùng? Như ánh mắt ai đó đang khắc khoải, như trái tim ai đó đang chờ mong chúng ta trở về? Chúng ta không nghe thấy hơi thở của họ, không nghe thấy nụ cười của họ, không nhìn thấy đôi mắt họ, nhưng chúng ta mơ hồ cảm nhận được họ bằng trái tim mình.

Trải nghiệm khác nhau trong cuộc sống của mỗi người tạo nên những suy nghĩ khác nhau và cảnh giới khác nhau. Mỗi người đều là tác phẩm độc nhất vô nhị của tạo hóa. Nên chẳng sự khác biệt của mỗi người cũng là điều quá đỗi bình thường? Nếu mọi người không hiểu chúng ta, không tán đồng với ý kiến của chúng ta, thì cứ cười xòa cho xong chuyện. Những gì cần làm thì cứ bình tâm mà làm cho đến nơi đến chốn.

Điều thật kỳ lạ là những người tu luyện trên núi cao, rừng già, xung quanh chẳng một bóng người mà họ lại không hề thấy cô đơn. Phải chăng họ đã tìm được sợi dây liên hệ vô hình giữa mình và vũ trụ bao la này, nên mới sống an nhiên, tự tại đến vậy? Phải chăng khi con người tìm được chính Đạo, tìm được ý nghĩa chân chính của đời mình thì sẽ không còn cảm giác cô đơn ấy nữa? Chỉ còn lại trong họ tình yêu cuộc sống và trân quý những phút giây họ đặt chân trên thế gian này.

Nỗi cô đơn đã là nỗi sợ đã theo chúng ta, khi còn thơ bé.

Hai điều không thể lựa chọn:

1. Xuất thân

Con người sinh ra ở đâu, sinh vào thời khắc nào cũng không thể tự mình lựa chọn. Có người sinh ra trong nhung lụa, được người người tung hô tán tụng. Nhưng cũng có người lại sinh ra trong cảnh bần hàn, khốn khó. Đường như hoàn cảnh thuận lợi sẽ giúp con người bay cao, bay xa hơn và có cuộc sống hạnh phúc hơn.

Nhưng cũng có câu rằng: “*Thời thế tạo anh hùng*”. Trong cảnh loạn lạc, khi vật đổi sao dời, cảnh đời rối ren lại thường xuất hiện những bậc vĩ nhân tế thế cứu đời. Hay như càng những ngày đông rét buốt thì những đóa hoa mai lại càng tươi tắn hơn.

Kỳ thực không ai chọn được xuất thân cho mình. Nhưng xuất thân tốt hay xấu cũng không quan trọng bằng tự tu dưỡng tâm tính và khí phách của bản thân. Hoàn cảnh càng gian khó lại càng là môi trường tốt để tôi luyện nên những bậc vĩ nhân và anh hùng lưu danh sử sách.

Trong cảnh loạn lạc, khi vật đổi sao dời, cảnh đời rối ren lại thường xuất hiện những bậc vĩ nhân tế thế cứu đời.

2. Vận may

Sống trên đời ai cũng mong muốn sẽ gặp nhiều may mắn, nhưng lại chẳng có ai lựa chọn được vận may cho mình. Tuy nhiên, chúng ta vẫn có thể lựa chọn cách mình ứng phó như thế nào.

Khi gặp vận rủi, xin hãy nhẫn nại hơn một chút. Mỗi khi cánh cửa lớn khép lại, Thượng Đế sẽ ban cho bạn một cánh cửa sổ được mở ra. Ông Trời không tuyệt đường của ai bao giờ, sự việc cũng thường biến chuyển vào thời khắc cuối cùng. Vậy nên khi gặp vận rủi xin đừng quá thất vọng, gặp vận may cũng đừng quá đắc ý. Câu chuyện “Tái ông thất mã” vẫn còn nguyên vẹn giá trị đến tận ngày nay. Phúc họa khôn lường, thật giả, đúng sai thì cặp mắt phàm trần khó có thể nhìn thấu suốt. Chi bằng trầm tĩnh và cân trọng thì hơn.

Xưa có câu rằng: “Ở hiền gặp lành”; “Thiện ác hữu báo”. Muốn gặt may mắn ắt phải gieo duyên lành, bởi lẽ “người yêu nên phúc, người ghét nên họa”. Dầu là họa hay là phúc, chỉ cần trong tâm mỗi người trước sau luôn giữ vững một ý niệm này: Ý nghĩa của đời người là ở sự phó xuất, là ở việc cho đi, chứ không phải nhận lại, cũng không phải là giành giật, bon chen.

Ý nghĩa của đời người là ở sự phó xuất, là ở việc cho đi, chứ không phải nhận lại, cũng không phải là giành giật, bon chen.

Dẫu không có sức mạnh xoay chuyển cả ngọn núi, nhưng chúng ta vẫn có thể di chuyển tới góc độ phù hợp với bản thân mình. Cuộc sống có nhiều điều không thể lựa chọn, nhưng chúng ta lại có thể thay đổi tâm thái của mình, biến buồn thành vui, biến nguy thành an, biến điều nhọc nhằn thành sự thú vị.

Tác giả bài viết: Đức Trần